

maatte passe det Parti, som Handsken skal passe Haanden. Thi et Parti, der kalder sig Venstre, men som opretholder et moderat Ministerium med to Højre-medlemmer i sin Midte, og som lige har valgt det ærede Medlem fra Nyborg (Birch), som dog er mere Højremand end Venstre-mand, ind i sin Bestyrelse, synes mig at være et Parti, som har mere Lyst til at lade, som om det vilde føre demokratisk Politik, end Villie til virkelig at gennemføre en demokratisk Politik, og for et saadant Parti passer 2 Tempi-Politikken aldeles fortræffeligt. Den kunde nemlig være ført paa den Maade, at man i Aar i dette Ting henimod Rigsdagssamlingens Slutning havde vedtaget en Udvidelse af Folketingsvælgerens Kreds, saaledes at Tyende og alle 25-aarige Mænd og Kvinder medtages, hvorefter man kunde have sendt det op i Landstinget, og saa var der intet sket i Landstinget. Derefter kunde man være gaaet ud til Vælgerne og have sagt: Se, hvilke herlige Demokrater vi er. Danske Demokrater, samles om os, stem paa os! — Saa var der ingen Fortræd sket, saa havde de haft tre Aar for sig til at søge et fredeligt Forlig med Højre i Landstinget. Det kan kun glæde os, at denne Forhalingspolitik er opgivet, at Partiet har vist sig at være bedre, end man efter Forudsætningerne, som de forelaa, kunde vente, og at man nu virkelig kommer ind i en alvorlig Forhandling om en Grundlovsændring.

Det Medlem af Ministeriet, som i Sommer med Iver har gjort sig til Talsmand for den Politik, som har sejret i Partiet, er p den højtærede Finansminister (N. Neegaard), og jeg maa komplimentere ham fordi han har kunnet sætte sin politiske Mening igennem indenfor sit Parti og lykønske ham til den Sejr, han har vundet over Partiets Formand i dette taktiske Spørgsmaal. Den højtærede Finansministers Optræden i denne Sag i Sommer er i fuld Overensstemmelse med de Talke, som den højtærede Finansminister udviklede her i dette Ting i en Tale om Grundlovsændringen i Samlingen 1909—10. Den var skarpt vendt imod det Ministerium, som jeg den Gang havde den Ære at staa i Spidsen for, men jeg mindes dog meget vel, at den højtærede Finansminister den Gang udviklede sine Hensigter med Hensyn til en Forfatningspolitik, og det forekommer mig, som om det nu er de Hensigter, han bringer sit Parti og det Ministerium, han har Sæde i, til at forsøge paa at realisere. Det

gør paa en Maade den højtærede Finansminister i dette Øjeblik til Situationens Mand, og jeg vilde ønske, at han kunde gøre sig til Situationens Herre og virkelig gennemføre de Hensigter, som jeg tror, han har paa dette Omraade. Men desto værre, den højtærede Finansminister har en Gang tidligere i dansk Politik været ikke alene Situationens Mand, som han til en vis Grad er det nu, men fuldstændig Situationens Herre, nemlig lige efter Alberti-Katastrofen, og da forstod den højtærede Finansminister aldeles ikke at udnytte den uhyre store Stilling, han den Gang havde. Han evnede ikke at gøre det store Arbejde, han den Gang var udpeget til, til Ære og Fremgang for vort Folk. Efter dette tvivler man altid lidt om, at den højtærede Finansminister virkelig vil formaa at udnytte de Chancer, han har. Jeg skulde meget ønske, at han maatte kunne gøre det, thi hvis jeg ikke misforstaar den højtærede Minister, er det en god Politik, han er inde paa nu. Jeg vil derfor udtale dette: Maatte dog blot den højtærede Finansminister nu staa fast og forstaa, at der vinker ham en stor Opgave, og at han kan gennemføre den, hvis han er en Mand. Jeg vilde ønske, at den højtærede Finansminister vilde holde fast ved det, han er slaaet ind paa. Jeg nærer ingen Tvivl om, at han oprigtigt ønsker at skaffe det danske Folk en ny Forfatning og en Forfatning, som hviler paa den lige og almindelige Valgret, men om han er den Mand, som nu virkelig forstaaer, at han kan sejre, og om han kan holde fast ved det, er jo mere tvivlsomt. Jeg vil dog sige til ham og sige til det hele Ministerium, at det drejer sig nu kun om Villien, nu er det kun en Villiesag. Dette Ministerium og dets Parti kan gennemføre en Forfatning, hvori den lige og almindelige Valgret er det bærende Princip, hvis dette Ministerium og dets Parti vil; Magten har det. Paa een eneste Stemmes Majoritet oppe i Landstinget kan man ikke bygge en Modstand mod en saadan Villie, især ikke naar man tager de konkrete Forhold i Betragtning. De Valgretsprivilegier, som nu eksisterer til Landstinget, kan afskaffes uden at erstattes med nogen som helst anden Art af Privilegier, hvis Ministeriet og dets Parti vil. Dette fremgaar jo tydeligt nok deraf, at vi ser dette Ministerium bebude, at det vil fremlægge et saadant Grundlovsændringsforslag, for jeg gaar ud fra, at det er et saadant Grundlovsæn-